

Profesorul modern dezvoltă elevilor gândirea critică prin învățare creatoare

Fiecare profesor își pune măcar o dată întrebarea dacă are o viziune modernă asupra educației, care sunt metodele de predare preferate, dacă este pe placul copiilor sau al părinților. Este remarcabil cât de des copiii spun că lucrul care le-a plăcut cel mai mult la profesorul lor a fost faptul că i-a pasat de ei. În plus, familiile vor fi de acord și vor coopera cu un profesor, atunci când au convingerea că acestuia îi pasă de copilul lor și că îl protejează. Ca profesori, cel mai adesea încercăm să rezolvăm problemele stimulând numai puterea individuală. Totuși, putem stimula înclinația naturală a copiilor către cooperarea reciprocă și grija pentru ceilalți sau putem să le echilibrăm nevoile de putere, punându-i în situații în care aceste nevoi sunt satisfăcute. Putem face mai mult decât să le insuflăm copiilor ambiție sau abilități în societate, să le laudăm eforturile și să le permitem să aibă un sentiment de apartenență. Le putem oferi posibilitatea de a coopera și de a se întrajutora sau sprijini în procesul învățării.

Un profesor este modern atunci când are o perspectivă modernă asupra metodelor tradiționale de predare. De exemplu putem folosi prelegerea și altfel, făcând pauze, interogând elevii, creând o situație problemă care să le mențină atenția pe parcursul prezentării materialului.

Modern este și profesorul care apelează la un set diversificat de metode, fără să le excludă, de exemplu, pe cele expositive.

Un profesor modern poate și este dator să stimuleze interesul elevilor, să le aprofundeze înțelegerea, să-i implice, să-i dinamizeze și să-i transforme în parteneri.

Un profesor modern *captivează* prin prezentarea a ceva inedit, prin punerea de întrebări incitante legate de conținutul lecției, *aprofundează* folosind exemple din viața reală, dublează cuvântul cu imaginea, *implică* elevii, îi face să participe la activitatea didactică pentru a comunica experiențe personale, pentru a răspunde la întrebări, pentru a se achita de sarcinile trasate, pentru a-i învăța cum să învețe. Accentul se va pune nu atât pe însușirea de cunoștințe, cât mai ales pe învățarea de metode și tehnici de învățare și muncă intelectuală, de identificare, de utilizare a informațiilor, de analiză, sinteză și prelucrare a acestora, în sfârșit, pe învățarea de metode și tehnici de creativitate, de dezvoltare a informației și de descoperire a unor noi semnificații.

Iată câteva procedee practice menite să îi ajute pe elevi să gândească și să învețe creativ:

- Orice informație înainte de a fi asimilată trebuie înțeleasă în profunzime, gândită din mai multe perspective (unghiuri de vedere), să poți descoperi alte valențe în universul cunoașterii;
- Dezvoltă-ți flexibilitatea gândirii. Încearcă să privești altfel lucrurile decât în mod obișnuit, să renunți la vechile scheme și să experimentezi altele noi;
- Dezvoltă-ți fluiditatea creativă a gândirii prin emiterea într-o unitate de timp cât mai multe idei noi și originale;

- Integrează, investighează, problematizează și experimentează mintal. Pune cât mai multe întrebări asupra lucrurilor;
- Dezvoltă-ți sensibilitatea (interesul) față de probleme, lucruri, fenomene. Încearcă tot timpul să ți le imaginezi în transformare și evoluție;
- Formează-ți un stil de învățare activ-participativ, anticipativ și creativ. Învăță făcând ceva, scoate ideile dintr-un paragraf, folosește evidențiator, subliniază, fă scheme.
- Nu învăța doar pentru ora de ascultare sau examene sau pentru a face față situațiilor previzibile, ci învăță pentru viață pentru a face față situațiilor imprevizibile.

Unii elevi au fost întrebați cum ar trebui să arate profesorul ideal. Ei au răspuns că trebuie să fie prietenos și drept, stimulator, energic, vesel, care acordă încredere în forțele proprii ale elevilor, cu o bogată fantezie, bine pregătit în specialitatea sa. De asemenea, nu le place profesorul nervos, morocănos, ironic, care folosește un ton neadecvat, arogant și care nu stimulează interesul pentru învățatură.

În cadrul unor cercetări realizate în rândul cadrelor didactice cu multă experiență au fost evidențiate următoarele aptitudini: capacitatea de a cunoaște și înțelege elevul, capacitatea de a stabili relația necesară cu elevul sau grupul, tendința de a observa semnele dezvoltării elevilor, capacitatea de a comunica accesibil cunoștințele, aptitudinea organizatorică, atenția distributivă, imaginația pedagogică, tactul pedagogic, creativitatea, aptitudinea de examinator.

În concluzie, profesorul modern trebuie: să dispună de o bogată cultură generală, de o cultură psihologică și pedagogică alături de cea profesională. El trebuie să facă față cu mult succes întrebărilor, curiozității, spiritului de căutare al elevilor, mereu impulsionate de bogăția informațiilor, descoperirilor, aplicațiilor, de dinamismul fără precedent al lumii moderne.

Bibliografie :

1. Barna, A. „Curs de pedagogie- Fundamentele și teoria educației“ , Editura Logos, Galați, 2001
2. Vrabie, D. „Psihologia educației“ , Editura Evrika, Brăila, 2000

Prof. Daniela Luminița PÎRLOG

Școala Gimnazială „Constantin Găvenea“ Tulcea

